

POSTANOWIENIE

Dnia 5 stycznia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku C. C.

przeciwko Wojskowemu Biuru Emerytalnemu w W.

o wysokość świadczenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw

Publicznych w dniu 5 stycznia 2011 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 3 grudnia 2009 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,**
- 2. zasądza od wnioskodawcy na rzecz pozwanego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2010 r., Sąd Apelacyjny oddalił apelację wnioskodawcy C. C. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 6 lipca 2009 r., którym oddalono odwołanie od decyzji Wojskowego Biura Emerytalnego z dnia 5 stycznia 2009 r., odmawiającej uwzględnienia wniosku z dnia 18 grudnia 2008 r. o ponowne ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego wypłacanego po dniu 1 stycznia 1999 r., oraz wypłacenia z odsetkami kwot wynikających z różnicy między świadczeniami w

wysokości żądanej, a ustalonej decyzjami waloryzacyjnymi, oraz stwierdzenia nieważności decyzji waloryzacyjnych wydanych po 1 stycznia 1999 r.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku pełnomocnik wnioskodawcy zarzucając naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 6, art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym na dzień 1 stycznia 1999 r., art. 159 ust 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym na dzień 1 stycznia 1999 r., naruszenie ogólnych zasad prawa – zasady retroakcji – art. 3 k.c., konstytucyjnej zasady poszanowania praw nabytych i wynikającej z art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasady równości wobec prawa, oraz naruszenie przepisów postępowania – art. 378 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c., wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie na rzecz wnioskodawcy zwaloryzowanych należności emerytalnych w wysokości obliczonej na podstawie przepisów obowiązujących w dniu nabycia uprawnienia emerytalnego wraz z odsetkami od dnia 1 stycznia 1999 r., ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, bądź uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty, oraz orzeczenie o kosztach postępowania.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazano na zagadnienie prawne „czy przepisy art. 6 ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin w brzmieniu nadanym przez art. 159 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS mają zastosowanie do osób, które uzyskały prawo do świadczenia emerytalno – rentowego przed dniem 1 stycznia 1999 r.”

W odpowiedzi na skargę pełnomocnik pozwanego organu rentowego wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej z zasądzeniem kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Podnoszona w skardze kasacyjnej kwestia została rozstrzygnięta w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 1999 r., K 4/99 (OTK 1999 nr 7, poz.

65). W powołanym orzeczeniu Trybunał stwierdził, że art. 159 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, zrównujący w art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych zasady waloryzacji świadczeń wojskowych z zasadami waloryzacji przewidzianymi w przepisach ustawy o emeryturach i rentach, nie narusza wyrażonej w art. 2 Konstytucji RP zasady ochrony praw nabytych. Wskazane orzeczenie jednoznacznie odnosi się przede wszystkim do osób, którym przed dniem 1 stycznia 1999 r. przysługiwało prawo podmiotowe do świadczenia z zaopatrzenia wojskowego nabyte albo na podstawie indywidualnego aktu organu władzy, albo wprost na podstawie ustawy. W uzasadnieniu wyroku Trybunał Konstytucyjny podkreślił, że poprzez zmianę metody waloryzacji przysługujących świadczeń (ich podwyższania) nie doszło do pozbawienia prawa do świadczeń ani ich waloryzacji, natomiast naruszenie oczekiwań określonej grupy świadczeniobiorców co do przewidywanego poziomu przyszłych świadczeń nie stanowi samo przez się naruszenia prawa do waloryzacji, a w konsekwencji - niezgodnego z ustawą zasadniczą arbitralnego ograniczenia zasady ochrony praw nabytych. Nie budzi wątpliwości, że ustawa o emeryturach i rentach nie zmodyfikowała sposobu waloryzacji wojskowych świadczeń emerytalno-rentowych z mocą wsteczną, ale na przyszłość, a sam mechanizm (metoda) podwyższania ustalonych już świadczeń nie jest równoznaczny z prawem do waloryzacji i nie jest jego istotą. Nie jest do końca trafny pogląd skarżącego, że prawo do świadczenia emerytalno-rentowego obejmuje prawo do konkretnego sposobu zarówno jego obliczania jak i waloryzowania. Czym innym jest bowiem ukształtowane prawo podmiotowe do świadczenia emerytalno-rentowego i sposobu ustalenia podstawy wymiaru jego wysokości, a czym innym sposób waloryzowania (podwyższania) na przyszłość ustalonego już świadczenia. Zmiana metody podwyższania świadczenia w przyszłości nie pozbawiła wnioskodawcy prawa do jego waloryzacji, a w konsekwencji sytuacja prawna skarżącego w zakresie istotnych elementów już ukształtowanego i przysługującego mu prawa do świadczenia nie uległa pogorszeniu. Tym samym wskazane w skardze kasacyjnej naruszenie zasady równości wobec prawa - art. 32 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej - (1. Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne) – w powiązaniu z art. 6 ustawy z dnia 10 grudnia 1993

roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy oraz ich rodzin oraz z art. 159 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS w kontekście ochrony wartości emerytury wojskowej w chwili jej nabycia, nie znajduje uzasadnienia.

Powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego ma moc powszechnie obowiązującą i jest ostateczny z mocy art. 190 ust. 1 Konstytucji RP. Po wejściu do Unii Europejskiej Rzeczpospolita Polska dostosowała między innymi przepisy Konstytucji RP do prawa wspólnotowego (np. art. 55 Konstytucji), także w świetle orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego zapadłych po akcesji Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej stwierdzić należy, że doszło do ujednoczenia waloryzacji świadczeń emerytalnych.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c., uwzględniając taryfowe wynagrodzenie pełnomocnika strony pozwanej - § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. Nr 163, poz.1349 ze zm.).